

„Zato naše mamka by tyhle kopce určitě nedala,“ uznala Alfa.
„Moje řeč,“ souhlasil Hardy. „Zavolám domů, ať nejezdí.“

Beta jen kývla na souhlas a Hardy už lovil z nepromokavého pouzdra mobil, aby zavolal domů, než se parta zase zanoří do lesů a ztratí se jim signál.

„Vyřízeno. Svačiny do báglů, helmy na hlavy a jedeme!“ zavýskl Hardy a zařadil se tentokrát do čela pelotonu. „To abys nás moc neuhnal, šampione,“ zamrkal přes rameno vesele na Jonáše.

„Jé, to bude plahočení! Možná bych si k tomu mohl na mobilu pustit nějaký film,“ dobíral si Jonáš Hardyho, ale ten se nedal.

„Musím občas zbrzdit tvoje vražedný nasazení, jinak by hrozilo, že bych tady za těch pár dnů zhubnul,“ dodal poťouchle.
„A maminka by vám pak vyčinila, že jste mi nedali najíst.“

„To je šašek,“ prohodil Jonáš a s úsměvem od ucha k uchu se zařadil na konec.

Vždycky to tak měli. Hardy a Jonáš byli nejstarší, nejsilnější a nejzkušenější, takže jeden z nich vždy partu táhl a druhý ji zezadu jistil. V tom se střídali. Děvčata a malý Tim měli svá místa uprostřed. Byl to praktický a mnohokrát osvědčený systém. Teď tedy bylo na Hardym, aby udával tempo.

Cyklistická stezka se zpočátku příjemně vinula lesem, ale záhy začalo další kruté stoupání.

„Hardy, zastav,“ škemrala Alfa. „Natočím si tady pár záběrů.“

„Kecáš. Bolej tě nohy,“ odbyl ji bratr přezíravě.

„Bolej. No a co?“ odsekla.

„I mě bolejí nohy!“ vřískla Beta. „Tima určitě taky. Že jo, Time?“

„Co? Já... ještě... můžu,“ supěl udýchaně.

„No vidíte. Nejmenší může, tak pokračujeme.“

„Jsi horší než Jonáš,“ poznamenala Mariana a ohlédla se dozadu.

Jonáš jen pokrčil rameny a pobaveně se uculil.

Alfa však dostala spásný nápad.

„Brácho, já mám hlad. Dala bych si svačinu. Ty ne?“

„Dobrý pokus,“ dal Hardy okamžitě najevo, že Alfinu lest prokoukl. „Fajn. Až objevíme nějaký pěkný místo na svačinku, zastavíme,“ souhlasil.

Stoupání se nepříjemně táhlo, takže všichni mlčeli. Každý měl co dělat, aby šlapání do pedálů udýchal. Když se před nimi objevila mýtinka s turistickým odpočívadlem, zmohli se pouze na úlevné vydechnutí a s povděkem zabočili na travnatý násep.

Jenže pod piknikovým stolem sešroubovaným z hrubých fošen se cosi pohnulo.